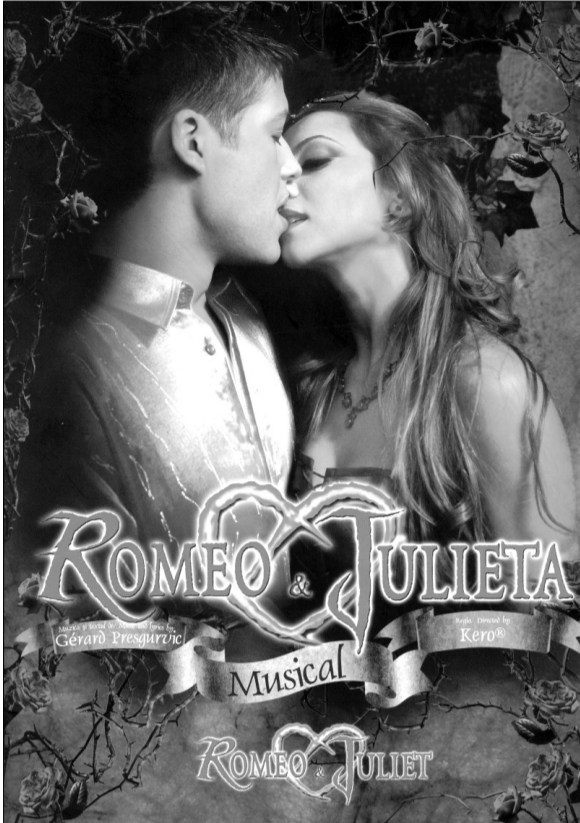
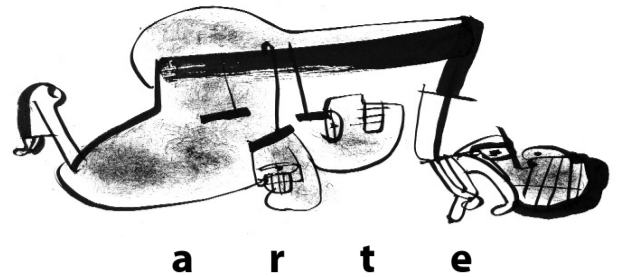


altul de la Shakespeare la epoca contemporană, ne lasă ușor melancolici, cu toată feroarea, robustețea și vitalitatea acestei realizări.



Când profesionalismul își spune cuvântul

dinspre genul muzicii ușoare, alții dinspre cel al muzicii culte, și alături de ei actorii Victor Bucur, foarte bun în rolul lui Mercutio, Adrian Nour, la fel de bun în rolul lui Benvolio, Ernest Fazsecas – Tibalt și Matei Chiuriu – Paris, au format împreună cu ceilalți interpreți, soliști, cor și balet, o echipă bine sudată, de certă valoare. Romeo este ca în poveste, tânăr, frumos și în același timp bun cântăreț și bun actor, iar Julieta, suavă, sensibilă, bună interpretă. Ritmurile muzicale de pop și rock, fac casă bună cu limbajul contemporan – textul, adaptare după Shakespeare realizată tot de compozitorul francez, a fost trecut și prin filiera regizorului maghiar și tradus apoi în limba română de Ernest Fazsecas. Coregrafia de un dinamism remarcabil, într-un stil rock, învecinat cu *street dance*-ul, se suprapune adecuat muzicii și textului, cu unele libertăți de limbaj, proprii și acestora, care în musical- ul „clasic” american nu se întâlnesc. Europeanii vestici și estici au îngroșat ușor stilul. Ceea ce este însă într-un tot specific acestei specii de spectacol, și anume fastul, spectaculosul, realizate prin costume, decoruri și lumini și prin schimbări la scenă deschisă ale acestora este o componentă prezentă întocmai și în musical-ul Teatrului de Operetă bucureștean, cu o notă aparte pentru costume, care au un aspect într-un tot modern, dar care păstrează totuși un subtil parfum de epocă.

Dacă pentru întreaga echipă de artiști români spectacolul este o reușită, prin el genul specific de musical făcându-și apariția pe scenele românești, saltul de la Shakespeare la epoca contemporană, ne lasă ușor melancolici, cu toată feroarea, robustețea și vitalitatea acestei realizări. Principala problemă a realizatorilor acestei creații scenice a fost adaptarea piesei lui Shakespeare la mentalitatea epocii noastre și în bună parte au reușit acest lucru, deoarece drama ivirii unei iubiri neașteptate între doi tineri care provin din familii care se urăsc este o temă

universală, dincolo de orice timp și de orice loc. Și cum aceasta este ideea principală a piesei ea este bine pusă în valoare și în mediul rock-ărilor. Sunt însă și unele deplasări de accent greu de asociat cu originalul, precum linia de interpretare dată celor două „lady”, Montague (Adina Sima) și Capulet (Georgiana Mototolea), care, nu din vina lor ci a concepției regizorale, în conflictul dintre ele se comportă ca două tate. Și mai este personajul părintelui Lorenzo, care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu i-a ajutat pe cei doi îndrăgostiți și își aruncă de pe el hainele de preot, la final, ceea ce corespunde mentalului desacralizat occidental, nu însă și personajului shakespearean, un preot și un înțelept, cu o viziune mult mai largă asupra vieții și a sensului ei, un personaj de atunci, dar și de acum, în cazul unei vocații reale. La acestea se adaugă și o ciudată greșală de regie. Cei doi iubiți se omoară pe rând în criptă, așa cum este scenariul, criptă în care se strâng și toate celelalte personaje rămase în viață, înțelegând, în sfârșit, că ura nu poate duce decât la moarte și adesea la moartea celor nevinovați. Dar Romeo și Julieta sunt puși apoi pe o nasălie mobilă și scoși din scenă pentru a fi duși... unde? Acasă, în timp ce ceilalți rămân în scenă? La biserică? În nici un caz, chiar dacă cel ce împinge nasălia este fostul preot, deoarece el tocmai s-a lepădat de darul său. Atunci de ce se face această mișcare scenică, care nu mai are acoperire firească și sens?

Dar toate aceste rezerve îi privesc pe cei care au conceput spectacolul și au făcut o reverență exagerat de adâncă în fața gustului unui public cât mai larg și nu pe artiștii interpreți, care și-au însușit deplin și au dat viață cu strălucire unei noi forme de spectacol teatral, împământenită de acum și pe scenele românești.

Liana TUGEARU

DE CÂȚIVA ANI buni, Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian” – singurul teatru cu acest profil din țară – funcționează cu toate motoarele din plin. Pe lângă alte multe inițiative, precum înființarea Uniunii Teatrelor Muzicale Europene din care Opereta bucureșteană face parte sau organizarea Festivalului Internațional de Arte ale Spectacolului „Viața e frumoasă”, pe lângă găzduirea unor expoziții de prestigiu internațional precum cea cu genialele invenții ale lui Leonardo da Vinci sau repunerea în valoare a trupei de balet a acestei instituții, prin spectacolul *Urban Kiss* al lui Răzvan Mazilu, actualul director Răzvan Ioan Dincă a dorit să diversifice creația artistică a instituției și, alături de operetele de formulă clasică, cum sunt *Contesa Maritza*, *Voivodul țiganilor* și *Văduva veselă*, a vrut să aducă în România, și anume pe scena acestui teatru, și genul de musical. După două încercări nereușite, cu *Broadway-București* și cu *Cabaret*, a înțeles unde era punctul nevralgic: neexistând încă la noi genul de musical, nu existau nici specialiști ai genului (regizori, coregrafi) și nici artiști formați pe această direcție. Era nevoie să se apeleze la profesioniști și cei mai apropiați, și foarte bine cotați pe plan internațional, erau cei de la Teatrul de Operetă din Budapesta. Piesa aleasă a fost una de mare succes mondial, *Romeo și Julieta*, musical-ul creat de francezul Gérard Presgurvic, în 2001, la Paris, după piesa lui Shakespeare, iar invitat să monteze spectacolul și, în același timp, să facă școală cu interpreții români a fost un întreg grup de realizatori maghiari: regizorul (director general artistic al Teatrului de Operetă din Budapesta și director la Opera Maghiară de Stat) Miklós Gábor Kerényi, al cărui pseudonim artistic este KERO, coregrafa Éva Duda, dirijorul Balázs Stauróczy, realizatorul decorurilor Béla Götz și realizatoarea costumelor Rita Velich, maestrul de cor László Kéring, light design-ului Péter Somfai și asistentul regizor László Rogács. Desigur, echipa a fost dublată, în parte, pentru buna întreținere a spectacolului, de români, precum Răzvan Luculescu, ca asistent maestru cor și Raluca Popa, ca asistent coregrafie.

După o selecție la care s-au prezentat cam 300 de artiști și după trei luni de studii și repetiții intense, interpreții români, fie ei cântăreți care și dansează și dansatori care și cântă, așa cum cere genul, dar și actori pliați și ei aceluiași specific, au prezentat de curând, pe scena Operetei bucureștene, premiera unui adevărat musical. Profesionalismul și-a spus de astă dată cuvântul. Alături de câțiva artiști cu experiență, remodelați pe gen, cum este Claudia Maru-Hanghiuc, remarcabilă în rolul Doicii, alți cântăreți tineri, care pășesc pentru prima oară pe scena Operetei, precum cei doi protagoniști Jorge (George Papagheorghe) în rolul lui Romeo și Simona Nae în rolul Julietei, ultima încă studentă, unii venind

